

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **T.**, nar. X. v obci P., naposledy bytom v zahraničí: P., t. č. Pobytový tábor R., na dlhodobej priepustke N., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-723-14/PO-Ž-2008 zo dňa 14. januára 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 6/2009-33 zo dňa 21. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 6/2009-33 zo dňa 21. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-723-14/PO-Ž-2008 zo dňa 14. januára 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území

Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

Krajský súd k námietke, že odporca zabezpečil nedostatočný počet informácií o Indii a že ide o jednostranné informácie, uviedol, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko povinnosť odporcu vyhľadať a do administratívneho spisu založiť informácie o krajine pôvodu je zakotvená v § 19a/ zákona o azyle, pričom táto povinnosť mu vyplýva aj z ustanovenia § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že je mu známe, že komplexné správy o krajinách pôvodu sú medzinárodnými organizáciami vydávané v priebehu prvého štvrt'roka bežného roka. Pretože odporca vydal napadnuté rozhodnutie 14.1.2009, vyhľadanie správ o Indii, ktoré sú založené v administratívnom spise možno považovať za dostatočne aktuálne. Podľa krajského súdu nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že odporca vychádzal iba z informácií pochádzajúcich z dvoch zdrojov, nakoľko v odôvodnení sú uvedené komplexné správy obsahujúce informácie pochádzajúce z rôznych zdrojov. Podobne nie je podľa krajského súdu pravdivé konštatovanie, že ide o jednostranné informácie, čo je zrejmé z ich obsahu.

K námietke navrhovateľa, že sa zoznámil počas pobytu na Slovensku so ženou, s ktorou sa plánuje oženiť, krajský súd uviedol, že táto námietka je irelevantnou, pretože plány navrhovateľa, týkajúce sa jeho osobného života nehrajú žiadnu úlohu v posudzovaní navrhovateľovej žiadosti o azyl a to ani v prípade, ak by žena, s ktorou chce uzavrieť manželstvo bola azylantkou.

V tejto súvislosti súd poukázal na ustanovenia § 10a 13b zákona o azyle, ktoré sa vzťahujú výlučne na zlúčenie rodiny azylanta, resp. s osobou, ktorej bola poskytnutá doplnková ochrana, čo však nie je prípad navrhovateľa.

K námietke, že jeho strach pramení z napadnutia bratov dievčiny s ktorou sa stretával, ktorú súd uviedol, že túto námietku nesprávneho právneho posúdenia veci považoval za nedôvodnú. Uviedol, že existencia obáv v prípadoch žiadateľov azyl je iba jedným

zo štyroch predpokladov pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle. I keď navrhovateľ mal strach z prípadného brachiálneho útoku členov rodiny dievčaťa, absentuje v jeho prípade prvok perzekúcie z dôvodu navrhovateľovej rasy, náboženstva, národnosti či zastávania určitých politických názorov. Tento skutkový stav podľa krajského súdu nedovoľuje odporcovi udeliť navrhovateľovi azyl podľa § 8 zákona o azyle.

Odporca podľa krajského súdu postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel ani dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, preto dôvodne nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl sú kastové a náboženské problémy a strach o život. V Indii sa v roku 1998 zaľúbil do dievčiny meno U., ale vzhľadom k tomu, že ich náboženstvá boli rozdielne (navrhovateľ je kresťanského vierovyznania a U. bola skihského vierovyznania), jej rodičia nesúhlasili s tým, aby sa stretávali, dokonca sa mu vyhrážali, že ho zabijú, pokiaľ vzťah s ňou neukončí. V roku 2005 sa pohádal s bratmi dievčiny a zo strachu o život v novembri 2005 krajinu opustil. Následne sa dozvedel, že U. je nezvestná.

Navrhovateľ nesúhlasil s námietkou odporcu, že počas azylového konania neuviedol žiadne skutočnosti ani nepredložil žiadne dokumenty, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti.

Navrhovateľ poukázal na faxovú fotokópiu čestného vyhlásenia jeho otca, v ktorom potvrdil, že bratia U. ich oboch z dôvodu ich vyššej kasty a rozdielneho náboženského vierovyznania prenasledovali a pokúsili sa ich zabiť. Podľa jeho otca, práve oni zabili jeho priateľku, o čom sa dozvedel až následne po príchode na Slovensko, čím jeho obavy len stúpili.

Vyjadril obavy, že ak by zostal v Indii, bratia jeho priateľky by ho pravdepodobne zabili, aby ochránili česť svojej rodiny, ktorá je z vyššej kasty.

Preto má za to, že dostatočným spôsobom preukázal opodstatnenosť svojej žiadosti o azyl, pretože jeho ďalšie zotrvanie v Indii by ohrozilo jeho život.

V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na správu o náboženskej slobode z roku 2009 vydanú MZV USA, z ktorej vyplýva, že India oficiálne deklaruje náboženskú slobodu a tresty za jej porušenie, no „v mnohých prípadoch vzťahujúcich sa k náboženskej neznášanlivosti nie sú dostatočne efektívne vynútiteľné“.

Navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd prihliadol to, že už tretí rok sa nachádza v azylovom zariadení na území SR, neodišiel z územia SR a očakáva rozhodnutie vo veci aj s prihliadnutím na fakt, že od roku 2007 má blízky citový vzťah s R., preto by chcel ostať žiť na Slovensku.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že bol prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle. Po vyhodnotení dostupných správ o krajine pôvodu nebolo podľa odporcu preukázané, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu tak, ako to ustanovuje § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (informácie Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MVSR zo dňa 28.1.2008 a 21.7.2008, ako aj voľne dostupných internetových stránok www.businessinfo.cz- India z 1.10.2008), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 4.11.2008 navrhovateľ uviedol, že sa v plnej miere pridržiava svojej výpovede z predchádzajúceho konania. Mal problémy

s rodičmi priateľky U., ktorí nechceli, aby sa stretával s ich dcérou, pretože on je kresťanského vierovyznania a ona bola sikh. Dodal, že sa dodatočne dozvedel, že U. je nezvestná od roku 2005, kedy opustil krajinu pôvodu. Príbuzní rozprávajú, že U. je mŕtva, ale túto informáciu nevie potvrdiť. Momentálne má priateľku na Slovensku a chcel by s ňou ostať na bývať na Slovensku.

Uviedol, že sa obáva o svoj život pred rodičmi bývalej priateľky U., ktorí by mu mohli ublížiť.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle. Podľa odporcu sa jedná o druhú žiadosť o udelenie azylu, pričom predchádzajúce rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi a rozhodnutí o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Indie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a ten rozsudkom NS SR sp. zn. 1Sža 11/2008 zo dňa 24.6.2008.

Odporca uviedol, že dôvody opakovanej žiadosti podrobil podrobnej analýze a dospel k záveru, že príbeh, ktorý navrhovateľ predstrel sa javí ako nepravdivý, pretože pokiaľ by rodinní príslušníci jeho priateľky skutočne boli proti ich vzťahu, tak by nesúhlas prejavili už v počiatku ich vzájomného citového vzťahu a nie až po siedmych rokoch. Pokiaľ by aj odporca pripustil pravdivosť príbehu, tak by bolo podľa odporcu logické, že by Indiu opustil hneď po incidente a nie až po piatich bezproblémových mesiacoch. Okrem toho, navrhovateľ sa údajne prestal po incidente v júni 2005 s priateľkou stretávať, de facto splnil požiadavku jej príbuzných, a preto z dôvodu, ako o ňom vypovedal, nemusel Indiu opustiť. Navyše navrhovateľ vypovedal, že mal v úmysle Indiu opustiť ešte v roku 1998, kedy si vybavil cestovný pas a s platnosťou desať rokov, aby sa dopravil do Nemecka s cieľom zamestnať sa ako elektrikár. Vzhľadom k tomu, že sa v tom čase nepodarilo vybaviť nemecké víza, v roku 1998 z Indie nevycestoval. Podľa odporcu uvedené skutočnosti jednoznačne poukazujú na ekonomické dôvody jeho odchodu z krajiny, ktoré tak ako skutočnosť, že v súčasnosti má na Slovensku priateľku, s ktorou by chcel v budúcnosti žiť, nezakladajú žiaden relevantný dôvod pre udelenie azylu na území SR.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trest. V súčasnej dobe taktiež podľa odporcu neprebíha žiaden medzinárodný alebo vnútroštátny konflikt, ktorý by pre navrhovateľa predstavoval individuálnu hrozbu podľa definície ujmy, a preto dospel k záveru, že niet dôvodu na poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto

skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy o svoj život pred rodičmi bývalej priateľky, ktorí nesúhlasili s tým, že sa spolu stretávajú.

Odporca venoval tomuto dôvodu jeho žiadosti o azyl náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o obavách o život zo strany rodičov priateľky navrhovateľa, ktorí nesúhlasili s ich vzťahom by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne

orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Podľa vyjadrení navrhovateľa, na štátne orgány sa so žiadosťou o pomoc vôbec neobrátil, po incidente s bratmi priateľky sa dokonca prestali stretávať.

Skutočnosť, že politický systém v krajine pôvodu navrhovateľa dáva jednotlivcom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, naviac navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými vyhrážkami zo strany rodiny jeho bývalej priateľky. Preto odvolacie námietky navrhovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani zákonnosť rozhodnutia odporcu.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že v zásade k totožným dôvodom žiadosti navrhovateľa o azyl z predchádzajúceho azylového konania už NS SR zaujal stanovisko, a to v rozsudku sp. zn. 1Sža 11/2008 zo dňa, 24.6.2008 v ktorom uviedol, že navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval správne za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR.

Vzhľadom k tomu, že v novej žiadosti o azyl navrhovateľ uvádzal tie isté skutočnosti, ku ktorým už najvyšší súd zaujal stanovisko, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, a to ani po doplnení nových údajov – o údajnej smrti bývalej priateľky, ktorú mali zavraždiť jej bratia.

Z vyjadrení navrhovateľa totiž vyplynulo, že takúto skutočnosť preukázať nevie a tvrdenie navrhovateľa o údajnej hrozbe zo strany rodiny priateľky, ktorú mal potvrdiť čestným vyhlásením aj otec navrhovateľa, je podľa odvolacieho súdu dôkazom, ktorý nie je spôsobilý (vzhľadom na navrhovateľom tvrdenú osobnú zaangažovanosť jeho rodičov na odchode z krajiny pôvodu, ktorá vyplýva z jeho vyjadrení o želaní jeho rodiny, aby si našiel nejakú prácu v zahraničí a zarobil nejaké peniaze), za relevantný dôkaz o skutočnej hrozbe v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu, a to aj vzhľadom na časové hľadisko udalostí, z ktorých pramení strach navrhovateľa z návratu do krajiny (rok 2005) ako aj skutočnosť, že pravdepodobnosť takýchto tvrdení je znížená aj samotným faktom, že navrhovateľ od roku 2005 po incidente s bratmi priateľky, s touto kontakty prerušil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

K námietke navrhovateľa, že odporca mal zväžiť aj možnosť udelenia azylu z humanitných dôvod, odvolací súd udáva, že sa jedná o nenárokový právny inštitút, a teda v medziach správnej úvahy odporcu je, aké konkrétne dôvody bude za ne považovať. Zákon výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka navrhovateľa, že správny orgán sa možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov nezaoberal neobstojí, najmä za situácie, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania ani netvrdil, že existujú dôvody v tomto ustanovení uvedené.

Pokiaľ teda odporca napriek neexistencii objektívnych dôvodov pre udelenie azylu (v zmysle § 8 zákona o azyle) nezistil vzhľadom na chýbajúce predchádzajúce tvrdenie navrhovateľa o ich existencii žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, a z tohto dôvodu úvahu k takejto okolnosti ani nerozviadol, nepochybil.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. marca 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová